

ydelse af denne forholdsvis kortvarige hjælp i mange tilfælde vil kunne spare samfundet for varige underholdsydelser i form af invalidepension, kommunehjælp eller arbejdsløshedsunderstøttelse.

Med hensyn til statens udgifter til tilskud og lån til institutioner m. v., der varetager revalideringsopgaver, bemærkes, at gennemførelsen af de nye tilskudsregler som nævnt i bemærkningerne til § 5 vil betyde bortfald af den takstmæssige betaling fra invalideforsikringsretten (invalideforsikringsfonden) og særfor sorgen (staten) til dækning af en række revalideringsinstitutioners driftsudgifter, og at disse udgifter for en meget væsentlig del kan forventes erstattet af statstilskud. Som det ligeledes er anført i bemærkningerne til § 5 forudsætter nyordningen dog, at kommunerne og andre lokale initiativtagere i et vist omfang vil deltage i udgifterne ved revalideringsinstitutionernes oprettelse og drift.

Det bemærkes endvidere, at man er bekendt med, at forskellige planer om oprettelse af nye institutioner eller udbygning af bestående har afventet revalideringslovens gennemførelse, navnlig lovens hjemmel til at yde de omhandlede lån og tilskud. Man kan derfor sikkert forvente, at der i tiden efter lovens vedtagelse vil blive indgivet andragender om lån og tilskud til institutioner i et ret betydeligt omfang.

Med hensyn til det rådighedsbeløb på 2 mill. kr., der er foreslået stillet til rådighed til statens tilskud og lån i henhold til §§ 5, 10 og 11 for tidsrummet 1. oktober 1960—31. marts 1961 bemærkes, at man har taget hensyn til, at alene takstbetalingen til revalideringsinstitutioner, der modtager sådan betaling fra invalideforsikringsfonden og særfor sorgen, for finansåret 1958-59 kan anslås til ca. 1,7 mill. kr. En række af de nævnte institutioner er først oprettet i de seneste år og er under stadig udvikling, hvorfor driftsudgifterne har været stigende. Hertil kommer, at det kan forventes, at der efter lovens ikrafttræden vil ske en yderligere udvikling og udbygning, der vil medføre stigende udgifter såvel til drift som til etablering. Endelig må det som nævnt påregnes, at der vil blive udløst et initiativ til oprettelse af nye institutioner som følge af lovens vedtagelse.

Da der eventuelt blandt de planer, der søges realiseret, vil være enkelte større projekter, må man forbeholde sig om fornødent at søge bevillingen forhøjet.

Til § 19.

Bestemmelsen hjemler af praktiske grunde forskudsvis udredning af visse ydelser efter loven.

Til § 20.

Bestemmelsen fastslår en regresregel, der i øvrigt følger af almindelige retsgrundsætninger.

Til § 21.

Ud over ophævelse af lov nr. 130 af 25. maj 1956 om foranstaltninger for erhvervshæmmede vil gennemførelse af nærværende lovforslag nødvendiggøre en række ændringer i forsorsloven og folkeforsikringsloven, jfr. ovenfor i de almindelige bemærkninger under IV.

I forsorsloven må § 30, stk. 2, ændres, således at de særlige regler vedrørende ydelse af hjælp til personer med nedsat erhvervsevne udgår af bestemmelsen. Forsorslovens § 60 vil blive foreslået ændret i overensstemmelse med det i bemærkningerne til § 7 anførte om opholdskommunerefusion.

Vedtagelsen af nærværende lovforslag vil endvidere nødvendiggøre, at følgende bestemmelser i folkeforsikringsloven ophæves:

§ 45, stk. 3 om arbejdsgiver- og arbejderrepræsentanter m. fl., der kan tilforordnes invalideforsikringsretten til behandling af erhvervsmæssige spørgsmål.

§ 48, stk. 2, 2. pkt. om invalideforsikringsrettens iværksættelse af helbredelsesforanstaltninger.

Reglerne i § 60 om helbredelsesforanstaltninger, oplæring m. m., bortset fra stk. 6.

§ 61, stk. 1, om sygeforsikringens afholdelse af udgifterne ved behandlinger, som iværksættes i henhold til invalideforsikringsrettens bestemmelse, og om refusion til sygeforsikringen af disse udgifter.

§§ 63 og 64 om indberetningspligt med hensyn til personer, hos hvem der iagttages invaliderende lidelser.

§ 79, stk. 2, om underholdshjælp til en familie, hvis forsørger er undergivet helbredelsesforanstaltninger.

I § 46, stk. 3, der henviser til folkeforsikringslovens bestemmelser om helbredelsesforanstaltninger, må i stedet henvises til revalideringsloven.

Til § 47 vil der blive foreslået tilføjet en bestemmelse om, at socialministeren bemyndiges til at foreskrive, at begøring om invalidepension skal forelægges vedkommende revalideringskontor til erklæring inden fremsendelsen til invalideforsikringsretten.